

Előfizetési pénzek
KEREKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA :
 Teleky-utca 2167. sz. a.
 hova a lap szellemi része
 küldendő.
 KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogadjat-
 nak el.

ELŐFIZETÉS:	
Egész évre	200 Ft - kr.
Fél évre	100 " "
Negyed évre	50 " "
Egy órára	10 " "
Egyes szám ára	10 " "

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
KEREKES GÉZA.

Városunk nagyjai.

Nro. 44.

BÁNKI bácsi.

Nevezzenek Debreczenbe bárkit
 Senkiért sem adom oda Bánkit.
 Aszondom.

— Ugyan édes jó Bánki bácsi, megtudná-e nekem mondani, hány esztendő viharzott már keresztül ezen a tisztességben megöszült hajzatán?

— Bizony kedves lelkem régen volt az, mikor én a napot megpillantottam. Nem is emlékezhetem én arra vissza, mert bizony igen kicsi voltam, mikor megszülettem.

— No kedves bátyám, az Isten éltesse kigyelmedet még éveken keresztül addig az ideig, a míg az unokáinak a gyermekeit is megláthatja.

— Nem kívánok én olyan so-

kat, kedves jó ecsém. csak azt adja meg nekem az Isten, hogy addig élhessek, míg Kossuth apánkat megláthatom ezen az áldott magyar haza földjén.

— Adja Isten kedves jó Bánki bácsi.

Megirjuk-e életrajzát Bánki bácsinak? Nem teszszük. Hiszen nem mondhatnánk újat kedves olvasóinknak, mert hiszen ki volna közülök, a ki ne ismerné ezt a mindnyájunk szeretetét bíró kedves öregget, kinek jóságos vonásai föltüntetik azt a törülmetszett magyarságot, azt az emberszeretetet, barátságot, mely a mi kedves Bánki bácsinkat annyira jellemzi.

Mikor a magyarok istene Bánki bácsit megteremtette, egy szívet teremtett, megáldotta azt minden jó tulajdonsággal s úgy adta közénk a mi sivár, haszonleső társaságunkba, legyen köztünk, a ki szeressen mindnyájunkat, mint csak az édes gyermekeit, érezze át a

magyar ember legtítkosabb óhajátait, örvendjen az örvendezőkkel, sirjon a sirókkal s legyen egy nemzedék kedves öreg Nesztora, kire csak tisztelettel, szeretettel gondol mindenki, akinek alkalmá lehetett megismerni.

*

És pedig sokan ismerik őt.

A kik csak megfordultak abban a kedves hajlékban, hol találkoztát egymásnak az ifjui jókedv az öregek csöndes hideg vérével, hol az igaz hazafiság és magyaros vendégszeretet tartotta legkellemebb összejöveteleit, azok mindannyian áhitattal gondolnak vissza a régi magyar jó idők ezen tipikus alakjára, erre a kedves öregre, az öreg Bánki bácsira.

Hány nemzedék sarjadzott fel a debreczeni kolégium meleg ágyában, kik mindannyian a Bánki bácsi Tempe ligetében nyertek tikkasztó tanulmányaik közt üdítő harmatot. „Tóth Sámuel ecsém“ régen püspökjelöltté lett, „Géressy ecsém“ régen akadémia tanárrá fejlődött, „Nagy Pali kedves ecsém“ szintén a komoly tudósok társaságába cseperedett föl, pedig valamikor bagolykorukban ők is vidám fogyasztói voltak az ő kágyái és sestakerti nedvének s szeme előtt nőttek vidám suhanczokból érett tudományu férfiakká.

Három emberöltő tartja emlékezetben Bánki bácsit, és pedig csak jó emlékezetben, mert a nála töltött percek mindenkor élvezetesek és boldogak voltak s méltók az édes visszaemlékezésre.

*

Mint polgár, a mi Bánki bácsink minta-embernek mondható. Szavatartása egész közmondásszerű, ezért terjedt el az ismert szólásmondás: „Áll mint a Bánki szava.“ Erényeit, mik legfőbb nyilvánulásokat önzetlen hazaszeretetében nyerték, megjutalmazta a Mindenható boldog családi élettel. Megáldotta szerető feleséggel, derék fiúval és külső-belső szépségekben egyaránt gazdag leányokkal, kik boldogságát és büszkeségét képezhetik a derék atyusnak.

Érte őt az örömök közt sok fájdalom is, de hisz a fájdalom a boldogságnak egyik alkatrésze s a mi kedves Bánki bácsink egyaránt kivette részét mindenkiben.

Ma már késő öregség nehezült vállaira s nyugalomban tölti békés, boldog öreg napjait kedves családjá körében.

Ha hiányzik valaki mellőle, kivel életén keresztül jót és rosszat megosztott s olyan sok szép időt töltött el egy són, egy kenyéren: kárpótlást talál gyermekei szeretetében, meg aztán mint igazi jó kálvinista, az ő Krisztusában.

Kedves Bánki bácsi, ne higye ám kigyelmed, hogy azok a jó fiúk megfélemedtek volna ilyen kedves jó emberükről; sőt inkább a legédesebb visszaemlékezéssel kerül szóba a kigyelmed hangzatos szép neve s a hányszor csak kiejtjük, annyi áldást kívánunk reá, mert sohase lesz a fiatalságnak több olyan igaz jó embere, mint Bánki bácsi volt.

Fekete lap.

1886. Augustus 2-ika igazán paródiája az 1849 Augustus 2-ikának.

Soha nem hittük és nem tételeztük volna fel azt az irtózatot közönyt, a mit Debreczen város polgársága, de különösen az úgynevezett intelligencia, illetve aristocratia, a nemzet egy ily szent ünnepén tanúsított.

Igen, a nemzeté, mert Debreczen is a nemzeté. — Sajnos de évről évre jobban tapasztalható, hogy egy egy hazafias ünnepélyen mind inkább kevesebb a résztvevő. — Talán szégyenlik magukat a Méltóságos és Nagyságos urak kizarándokolni azon félistenek nyughelyéhez, kik élteket áldozták azon földért, melyen most uraságok élveznek ???!

Alig-alig lehet látni egy egy urat egy ily hazafias ünnepélyen s az is csak úgy immel-ámmal lézeng egyedül, mert szégyenli magát azon zászló alá sorakozni, mely alatt az ő birtokáért ezek vértettek el.

Igazán szégyen gyalázat! Hát már a magyar honszeretet csak mese?! s csak orgiákban a koresmák büzhödt legében él a magyar?! csak ott tudja részeg fővel ordítani hogy **éljen a magyar, éljen Kossuth Lajos.**

Sajnos, de így tapasztaljuk.

Ha a minden szépért és jóért lángolni tudó tanuló ifjuság, és iparos, mondjuk polgári osztály nincs jelen, akkor az ünnepély meg sem tartathatik, — mert a feckefarkú frakkos, czilinderes, s a nimet Sänge-reit megtapsoló urak nem tartják már chic-nek ily féle hazafias ünnepélyen részt venni.

Ma már abban nyilvánul a hazafiság, hogy kegyet hajhászunk, koncot lessünk s kezet nyaljunk, — de azért a hős magyarság erősen nyilvánul . . . a koresmában.

Szomoruan kellett tapasztalnunk, hogy a most megtartott Augustus 2-iki ünnepélyen kivonult ugyan a tüzoltó testület (minél kevesebb számban), de úgy a fő, mint az alparancsnoknak derogált feltenni a sisakot, — hanem a **muri**-nál annál jobban hegyelnek.

A színpadon a kuliszszák megett lángolnak, de a hazáért elhullott bajnokok emlékének oltártűzéhez nem járulnak a hazafiság szövétének csak egy szikrájával sem.

Bizony elszégyelhetjük magunkat mi magyarok akkor, midőn látjuk, hogy minden más nemzet ragaszkodik ősei hagyományához, szokásaihoz, csak mi híres magyarok vagyunk azok, kik eldobva nemzetünk ősi szokásait, viseletét s mindent a mi őseinkre csak legkevésbé is emlékeztetne, — majmökká szegődtünk s ujjongva tapsolunk az idegennek.

Tartunk népgyűlést azért mert megsértve van alkotmányunk, — s mi a népgyűlés vége!? galád verekedés s tudja a jó ég miféle irányú gyülekezés csak nem komoly dolog.

Szálljunk magunkba uraim! Ti vezér férfiak, kik a helyett, hogy addig mig a kegyelet oltárára egy gabona szemét hoznátok áldozatul, a Casinóba ütitek

a f a r a m u c z i t, — mutassatok jó példát azoknak, kik töletek várnának valamit.

Szegény bajnokok! aludjatok, nyugodjatok bábaitokon, ne várjatok már mitőlünk semmit, hiszen mi már csak g y á s z m a g y a r o k vagyunk.

Idegen nemzetek csodálják hős tetteiteket, — de mi már nem vagyunk képesek fellángolni.

Nyugodjatok csendesen! s onnan a magasból kísérsétek meg még egy szikrát lövelni dicső lelkektől e szegény elárvahodott nemzetre!

VILLÁM

LÓ-BUCSUZTATO.

Szomorú az lónak az egész élete
Mihelyt megöregszik nincsen becsülete.
Áltik, vezik, hajlják az igába fogják
S botokkal tanítják.

30 esztendőig szolgáltam egy gazdát
Mindig csikómódra hordostam az igát.
Abrahot nem ettem, mégis öreg lettem,
Tengeri kóró volt legjobb eledelem.

Faj de sokat hoztam a Főszárul almát,
Faj de sokat jártam annak sáros utját,
De már most a timár szöröm s bőrdőre vár,
50—60 kutya tejemem körül jár.

Kikínlődtan én már a világ keményét,
Majd mindenütt jártam a föld kezekegét.
Már most barátimtól, szeretett gazdámtól,
Végbucsumat veszem, az árnyék világtól.

Öröcsös bot és korbács maradhatos magadnak
Si egyedül vagytok oka halálomnak,
Köteles szijgyártó mind kötéltre való,
Mindem kocsis legény akasztani való.

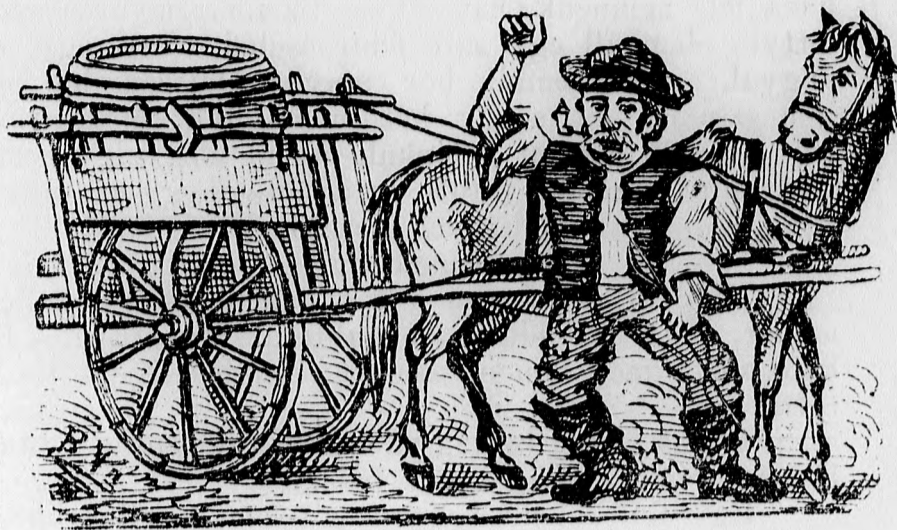
Szidd, ki engemet régen följegyeztesél
Soha e világon örömet ne érsél.
Bőrdőm vedésével süzgetéd halálom
Főjön szemeidre is hasonló álom.

Gazdám élj sokáig de ne vedgy több lovat
Mert az is eldöglik s meggyűjti bajodat
Jobb te neked számár, mert az ütésre vár
Algy is a te neved: hegyetlen löcsissár.

Tatár

BUGYI SÁNDOR

debreczeni talyigás

Ippen hogy jól mondom! Az én Istenem tegye csudává ezt a sok komédiát- — Alig vígzi el a kutya komédia, mán jön a másik, a ki a pizt beszegye az embertül.

Hát tiszta munka, hogy félignél fejebb vótam, — hazamegyek, aszondom az aszszonnak, hogy teeee az én Istenem tegye színagyütővé az ódalbordádat, — enyelgek véle, ha mán megníztük a kutya komédiát, gyere nizzük meg a fabáb komédiát is. — Aszongya az aszszon úgy félvállról, hogy ü biz nem jön. Mir teeee?! kérdem tülle, aszongya dóga van, -- meg oszt látott mán ü ojan komédiát. Láttad a nagyanyád álmát tréfállok véle, hászen ha nem jösz hát maragygy.

Avval a zacskót megtömöm táin tarafikkal, hogy a filokszeria rágná meg a gyökerit, oszt elindultam magam.

Na hát a mint a biléte megváltottam, bementem. Mán azon nem csudékozok, hogy a lovat, meg a kutyát be lehet tanítani mindenfélire, de hogy még a fabábokat is belehessik tanítani, eszt mán nem hittem vóna, — pedig tisztára úgy van.

Akar csak igazándibül lövődöztek vón, olyanokat rüffent a fegyvere, nimelyiknek.

Még elébb nem is hittem, hogy fábúl vannak, hanem eszembe jutott, mikor gyermek koromba az öreg Panna néni mesélte az óperenciás tengeren túl livó eszkimókusokat, — hát asz hittem hogy ezek ojan eszkimókus gyermekek. — De azut megmutatták, hát tisztán fábúl vótak.

Eczzer a mint így bámulok, éppen a negyedik pofa füstöt ereszttem kifelé, mikor horpaszon lők valaki, hátranizek hát a tokmányorú Fekete sógor. No mondok halágygyik ken mellöllem, mer megint eltanájja ken magát tüezcenteni, akitül az Isten örizzik ebbe a kolerás világba. — Alig moodom ki, hát eczzer csak t ü e z e z e z.

Elakarom magam káromkodni hát nem lehetett még a bajiszszom is összefogta.

Iiiiiiiénye a ki áldója van ken órának, hát mir nem teszi ken meleg hejro ha meghült?! hozzá fogok magam takarítani, hát még a bábok is eldültek a tüezcentistül, meg a lámpa is elalutt.

Jobb lesz haza megy ken sógor, haza taszittya kend a feje nyelit.

Nem ment, megvártuk a komédia vigit, avval haza felé mennénk, hát ott a tizenháromváros szeglettyin ehen áll egy szíp fehér cseléd, akar egy égi angyal, oszt hi befeli bor innya. Dejszen ha mán ijen szíp ján hí sógor hát mennyünk. Bementünk. Hát uramfia a mint belépünk ott ül még nígy remek test, mint eszembe jutott az a nóta, hogy aszongya:

Földiekkal jáczzó

Égi tünemény.

Mind olyan jámbor vót a lelkem akar a gelicze madár. Bort aszondom, amennyit az asztal bir, Fekete sógor meg kiment azalatt a feje nyelit tisztította ki.

Ittunk, még az angyalok is ittak sorba velünk. E mán gyöngy ílet, e mán teszi.

Ugy felfortyant bennem a nemes érzület, hogy maj kiütötte a fejem tetejét.

Ittunk danoltunk meg minden, csakhogy kegyetlen jó kedvem vót.

Na de hajnalik, mennyünk sógor, de ne szójik kend az aszszonnak, mej héj! anyelvítül filek, az én istenem tenné sutúba, mikor megindul peregni.

No hát ném is filtem hogy elárújjik.

Haza irek, nyitnám az uceczajjtót bé van zárva, hé tán siket vagy, nem hallod hogy jövök, nyavaja a filedbe, biztatom az aszszont. Kinyittya, bemegyek, hát a ház közepin ott ül Csire Ferencz. — Hát mi mán ez aszszony?! Az aszszony se köpni se nyelni nem tudott csak nyeldeklett akar a szemet kapott liba. Ken meg jó lesz ha tüstint haza takarodik mig szípen van — marasztom szeretettel Csirét. — Felállott elment.

Na aszszony hát mi vót e? most tüstint mindent megvaljál mert szíjjel ütöm a könyököd csonttyát. Az aszszon tagad, én is amint ott kaparászok a setitbe mirgembe hát a kezembe akad az az új löcs a kire tennap titettem új köpüt. Elkezdem az aszszont érdekelni a köpüs vigivel, alig rántok rá nyóczat tizet avval elhattam, az aszszon még is visitott.

Fogbe a szád mondok hászzen nem nyultam én még hozzád egy újjal se, hát hogy mersz te itt idegen firfival egy házba lenni mikor én itthon nem vagyok?

Hát ken hogy mér jányokkal dorbízolni mikor én ott nem vagyok?

Ni te. Ééééén! hát ki mondta azt néked?! akkor látom hogy a disztó tokmány oru lódul kifelé az uceczajjtón.

Megájj hogy az én istenem teremesik másik ojan pattanást míg a kipedre, megájj!.

Avval beszílnék szípen az aszszonyal, hát még hátat fordít. No hát csak forgasd, így magamba hamarabb megunod te a haragot mint én, oszt meg a bikül a ki haragszik.

Több es em lesz nékem ezentul, csak azír is elmegyek még a fabáb komédiába, oszt haza fele jövet maj tudom mán én hogy hogy s mint!

Na de mámmos alszok egygyet, azut megyek pájinkába valójir a zsidónak.

Szende Eufrozina

gondolkodásai.

Das ist doch schrecklich! Majd megfuladok a méregtől. Beteg vagyok, nagyon beteg. Fejem kábult, fülem zug, halérzekem tönkre van téve, félek a megsiketüléstől, minden legkisebb zajra, de különösen az énekhangra egészen ideges vagyok, kétségbe vagyok esve, ha látom, hogy valaki felnyitja a száját, mindjárt azt hiszem, hogy énekelni akar, azt pedig mostani izgatott állapotomban ki nem bírnám tűrni. Ha valaki akarná tudni, hogy miből kaptam ezt a gyógyíthatatlan betegséget, megmondhatom: hangverseny voltam még pedig a nagyerdőn, még pedig a pavillonban, még pedig művészi hangversenyen. Ez a cím azonban csak nyomdahiba, mert az egész estély annyiból volt művészi hogy a szereplők egyharmada (értsd Odry) remekül énekelt, a másik kétharmada, tehát a többség csak afféle „Sänger“ historia volt. Hallottunk igen érzékeny konyhaszagu történetet couplet alakjában, melyben előadatik, hogy vasárnap ebéd után fölkeresi a szakácsné imádója, s hívja sétálni, az udvarló igen természetesen lakk-czipőbe és fekete ruhába jelenik meg, a szerelmes Julia siet a mosogatással, és sietségbe 6 ezüstkanál is becsuszik a kanálisba, kétségbeesve kéri imádóját; „vedd ki édesem a kanalakat, mert addig nem mehetek sétálni!“ Ez ijedtében lakk-czipőjére tekint, hátrál a kapu felé, s így biztatja Juliáját: „csak másik czizmát huzok, s azonnal itt leszek!“ persze, hogy mivel eszima nem volt, ott maradt az esüst kanál, elmaradt az udvarló, elmaradt a séta.

A másik versben azt beszéli el a művész ur, hogy egy fiatal ember traktálja a barátait egy vendéglőben eszik sok jó pecsenyét, csakugy folyik a pezsgő, mikor aztán fizetésre kerül a dolog akkor látja fiatal emberünk, hogy tárczájában egy krajczár sincs, elkezd huzódni az ajtó fele, s ezzel vigasztalja a vendéglőst: „csak másik czizmát huzok, s azonnal itt leszek!“ Igen természetes, hogy ez a gavallér is elmarad eszímástól együtt.

És hogy ez a sok eszímahuzás milyen végzetes lett a közönségre nézve, azt is elmondom. Midőn a közönség várta a programban álló „Melanie kerigő“ eléneklését, akkor Solymossi elkezd mentegetőzni, hogy rekedt és izgatott, nem képes énekelni, hanem azért ígérte a közönségnek: csak másik eszímát huzok, s azonnal itt leszek! De a közönség ismerte már ezt a eszímát, tudta, hogy sose huzza azt fel Solymossi, azt pedig csak nem kívánhatja tőle senki, hog meztláb énekelje el a fentemlített keringőket, (még náthát kapna) Nem is énekelte.

Arról azonban biztosítjuk a művész urat, hogy

csizmájára többé nem leszünk kíváncsiak, s ha még egyszer Debreczenbe jön hangversenyezni, a közönség fogja neki elénekelni: „csak másik csizmát húzok, s azonnal itt leszek!“

De lássuk most a harmadik harmadot t. i. Soly-mossiné asszonyt, az ő énekéhez nem férhet szó, csakis toll. Az volt mondva, hogy népszínházi énekesnő a rossz nyelvek azonban azt mondják, hogy csak a kórusban. Azt hitte ő, hogy a provincián csodálni fogják, hát csodáltuk is, sohase láttunk mi olyat, hogy valaki hangversenyen félig jelmezben, félig utczai toilletben jelenjen meg, leeresztett, haj, rózsaszin szalaggal átkötött fej, s ezekhez világos utczai ruha és fehér keztyü, Fi done! ilyet még nem láttam életemben. Az ének? az tökéletesen pászolt a toillethez, azt énekelte volna, hogy: „nincsen annyi tenger-csillag az égen“ de ez minden volt inkább, csak magyardal nem, s tudja isten mindenkinek eszébe jutott önkéntelenül is a zsoltár: „Öröködbe uram pogányok jöttek“.

Mondom e dal után lettem olyan beteg, mint a minő most vagyok. Hát még a báró? Szegény báró! még csak ez egyszer a beteg, azt mondja, hogy eddig nagyobb fájdalmat még nem érzett, mintha lakk cipőbe szoritott tyukszemére lépett valaki, de most már tudja, hogy van nagyobb fájdalom is, mert a hangverseny óta valóságos fül-reomába szenved.

Megyek is már umslágnálni a fülét. Mon dieu! gyógyítsd meg ártatlanul szenvedő szolgálodat!

E - ina.

Makra Mihály

debreczen városi képviselő.

Czoki Slájer! Még bion dúzzognak a kocsmárosok, ha az ember az oruk alá törüll, hogy nem jó bort mirnek, — még nekik áll fejjobb. — Mán pedig ab-czúg procziczér! Megmondom én a hetvenhetedik nagyapjának is ha csal, — éngem ne tegyik lúvá.

Még csak a kék hogy pizemír még ki se mond-hassam a mi a nemzetes begyembe hallgat.

Hát nem elég, hogy elnizi az mélyen tisztelt rendőrség hogy egy félliterbe három decit adnak, de még az is rossz legyik??!

Galád dolog! En nem tom mire vilni, de még is

köpedelem, hogy egy ojan kocsmába mint a Kis Andrásé ojan üvegek vannak, mint a mijenek vannak, — hászén látok én ott biztost nap mint nap, — mégse láttya meg a hamis üveget, — no meg oszt másutt se. — En mán bele nyugottam, hászén hijába lármázok, egyik varjú nem vájja ki a másik szemit.

Hanem a még is fura, hogy egy hejt minden szabad, más hejt meg semmi. De mán ebbe is belé győzöttem, — piz beszil, kutya ugat.

A rendőr is eltugygya zavarni az embert zár-órakor, akár mien tisztessigesen mulat, de hogy meglátná az italos üveget, azt nem cselekszi bionyosan fejürrül van rá parancsolattya.

Szja hiába, — nem lehet a nyomtató lú száját bekötni.

A kinek szólhatna az ember, annak hijába szóll, — a kinek meg nem hijába szóllana, avval meg nem lehet gyalog beszélni.

Szórom a kedvit! e mán így van Debreczen várossába, — van itt rendőr élig, csak rend nincs egy csepp se.

Persze! mer hogy azt hiszik hogy abba áll a rend, hogy a tisztessiges pógárt haza zavarják zár-órakor, — nagy bot a kezibe, — de azt nem nizi meg hogy kivel van dóga.

Na de hát lehet még valaha Debreczennek is rendőrsége, ha soká tanul.

Addig is kellnyer! szoritstsik belé egy féllitert ebbe a rendőrileg hejbehagyott három deczis üvegbe.

M. M.

Kessék ide nézni.

Jön a kolera! azért minden óvintézkedések megteendők.

1. A fertőzés tiltatik.

2. Fagylaltot enni csak melegítve szabad, de bort inni rá jég-behütve.

3. Mész, csáva, kulimász és kátrány csak orvosi rendeletre élvezhetők.

4. A szellőztetés okvetlen ajánltatik, azért a turnürok még a férfiak által is hordandók míg pedig dupla adagban, mivel ezek a kigözölgést erőssen elősegítik.

5. Kisuj-utezán, Kandia, Timár, Cser és varga-utezákön jární tilos.

6. Bort, sört, pálinkát inni csak kapitányi engedélylyel lehet, hanem igenis ajánltatik a czepléd-utczai artézi kut amerikai vize, mely annak idejében ugrani fog.

7. Disztó hust enni csak perkelt káposztával és sülve jó.

8. A mely óvintézkedés eltalált volna maradni, az majd a kolera lejártával közöltetik.

A városi tanács.

H.-Dorog város veszedelme

— Három énekben. —

ÁLMO SI JENŐ.

(Folytatás.)

Éneke : Adatott a tamburára.

Második ének.

II. Rész.

Tárgy : A ragyogó arcu nap vidáman nézi a felpálinkázott Bukó rossz akaratú követőit; a mint azok a közgyűlésben a tanács lerombolásában nemesen fáradoznak. Bukó támadását Zdenk hősiességgel visszaveri, s már elfogja Bukót, és zavarba hozott seregét megfutamtja; midőn az Muszkával egyesülten visszafordul s Novszki vesztére tör. Muszka nagy bátran hátulról Novszkihoz sujt; Russ észreveszi, s felfogja a gyalázó kifejezésben mért, csapást, mire Muszka a kudarcz szégyenével vitézül elvonul; mi által Bukó csapatát meggyengíti; úgy hogy Bukó is menekülésre gondol s Novszki tuskó szamar s marha alkatrészekből összeszól paizsával megtámadja; s az okozott zavarban, daczára a Novszki által zsvánság, és más díszes mesterséget jelző utánna dobott czímeknek, sikerült vert nadát odahagyva menekülnie, Zdenk üldözni kész de Novszki visszatartja. Mire bámulat és zavar még nagyobb lett, mit Kas jegyző a protokolumnak tintával való beporozásával megörökíti, A győzők békében. A legyőzöttek boszu tervei a koresmában, a községi élet e szomorú parlamentjében.

Szép vidám arcod ne takardd el, óh ragyogó nap.
Felleg kendőid fodrát bocsásd a szeleknek!

S nézd mint üzi Bukó, elejét jó városi népnek,

A tüzes szesztől fellángolt lelkü hadával! . .

Nézd Zdenkot, az ügyészt, mint pergeti iszonyu nyelvét,

S vágja Bukó merész seregét diadalmasan össze.

S kergeti a vezért, elfogni vágyva személyét! . .

Am az hősiességgel — bátor csapatába fogódzik

S vissza új tüzzel egyenest ront Novszki vezérnek.

Hátulról ravaszul, most surrana ördögi képpel

Muszka, és bátran oda vág ősz Novszki fejéhez.

„Pusztulj el innen“ ! Ne gyalázd a mesteri székét“

Sujt hamar Russ kapitány, ki három hős erejével

Küzde emészti a bajt, — és hártja Muszka csapatát.

A ki siet háttal fordulni a harezi babérnak.

Látja ezt Bukó, valamint hogy serege elernyed,

És hogy a borostyán nem néki növeli ágát :

Hogy megmentse magát s seregének rom töredékét.

Mint a sebes villám, tuskókat halmoza össze,

S Novszki erős csapata győző vonalára dobálja.

Majd marhák, szamarak csordáját hajtja szabadra,

S üzi és tereli dühösen a mesteri székhez.

Novszki ravasz észszel átlátja gyorsan a tervet,

Bár sebesülve lerogy egy tuskó terhe alatt, és

A zsvánságot bocsátja röktön elébe.

Megrettent Bukó, s a szesz adta hősi vitézség

Lángjától vele bátor, csapatát oda hagyva menekszik

Észreveszi Zdenk s nagy riadalal fut hogy elérje ;

Am a szamárság és a fatuskó zárja el utját.

Nagy leve most a zavar s a hősnek fegyvere lankad.

Russ kapitány bámul s a státusok összesenéznek.

S zsebre dugott kézzel biztatják a falu pártot . . .

A porozót keresi Kas jegyző s a protokollra,

Nagysietve hamar ráönti a tintatartót.

A zavarult ellen bátor dühe szárnyra verődik,

S futva viszik a falut elvetni jövőre magnak!

Nincs már lárma zavar, a harez riadalma elállott.

A hősök sebein jó balzsam a győzelem. Ősz

Novszki, a fatuskó fájó sebeit kiheverve

A szelid béke édes ölelése közt nézi :

Tám Lacit és Grécit ; Bandit, s jó Balfejü Jánost :

A kiket a tanács, mint hajdan Illion éppen,

A falovat, — vigan behozott és zárt kebelébe.

Am a legyőzöttek sebeit ott tépi a bosszu

A koresmák földjén hol jó Bukó új sereget gyűjt . .

Hol bortól kigyulladt haragos lánglelke hevében

Szikrázó szavait, a csapathoz szórja imígyen :

„Fel vicespánhoz, fel a főispánhoz is ha kell

Szolgabírók kérjünk s a tanácsot döntsük a porba ;

Mert ha ez így áll még, — hivatalba nem jut a polgár.

Huztak elég fizetést, — jusson már másnak is a pénz.

(folyt. köv.)

OTTMARADY LEOKÁDIA.

Aztán meg nem is esoda, hogy férjhez nem akarok menni. Es miért? azért mert ezek a férfiak ma rettentő követelők. Össze-viszsa hánynak vetnek mindent, utánna járnak hogy mikor és ki és hogyan udvarolt valakinek, — no persze, majd én azt az orrára kötöm.

Mi köze hozzá?! Ha szívem dobogott tis valaha eszményképemért és alán az ige testté lön, hát tehetek én róla!? Oh a szívnek nem lehet parancsolni.

Hiába! a kor szokásaival lépést kell tartani. Ma már a 15 éves leány képesítve van arra, hogy udvarlásokat elfogadjon és ha véletlenül az udvarlás nem jól sikerült, hát akkor egyszerűen azzal vigasztalja magát az ember hogy :

Darom muss man nur lachen

Lauter solche sachen.

Ezt Pesten hallottam a „Szürke macskában“ a a Sängerektől, midőn bizonyos család körülmények miatt hat hétig ott tartózkodtam, azaz hogy az unokatestvéremet kellett meglátogatni. — Akkor kérdezte töllem egy csinos fiatal ember hogy :

Was Werden Sie jezt machen ?

Mit lauter solche Sachen !

Oh azok az utálatos férfiak ! Igazán nem érdekesek arra, hogy egy nő saruit megoldják.

Pá !

KONYÁKFY JEROMOS.

Alig hogy kiadtam a jelszót a multkor, hogy ezután mindig csak az Európába fogok járni, — annyi követőm van, hogy igazán. A multkor is egy este, hogy bemegyek a csinos utcái (és nem mint nevezik udvari) kertbe, hát alig tudtam egy székhez jutni, annyira „telt ház“ volt, augsy hogy bármely színházi direktor is megirigyelhette volna. Megolvastam egy unalmamban az összes asztalokat, volt vagy husz — és óh irgalom atya ne hagy el, az összes husz asztalt egy s a g e egy egyetlen egy család foglalta el. Na már mondhatom, hogy erre egy híres professorunk nem mondta volna, hogy az Isten szaporítsa a nagyobb bitsa és gyarapítsa, mert a mint a zsidó mondja „unberufen“ voltak elegen. — Nagyszerű volt látni, a midőn ezen n a g y családból való tagok a család fő egyetlen egy kocsiáján hazavonulásukat tartották. Bámulatomban eszembe jutott, hogy ezen a családhoz mérten nagy diszkocsin (értsd stráfós szekér) még egy helybeli k a l a p ü z l é t e t is el lehetne szállítani, ha ugyan majd lesznek kalapok, amelyek elszállításra szorulandnak egykor. A kertből bépillantok a kávéházba, hogy valjon ott is oly telt lenne, de bizon ott nem volt oly jó világ, mert csak két elkeseredett nebuló — akik különben férj és feleség két fiatal ember képében — csapták a levet a már mindenki udvarlásától eltelt cassirosnőnek. „A b e z u g“ kiálték . . . de eszembe jutván a mostani hangulat, hozzátettem, hogy „Janszky.“

A tüzoltó laktanyából.

Fizet őrp: Főparancsnok urnak alássan jelentem, hogy az osztály (osztály nélkül) parancsnok ur megparancsolta, hogy a Telegdi kártyagyárból 5 kiló kártyát vétessek a tagok részére, hogy legyen az őrtanyán valami a mi vonzó legyen.

Föp: Ez ugyan N a g y kívánság, hanem mivel megmaradt az idén azon összeg a melybe az én kirándulásom került volna. hát olyan feltétel alatt, ha a tisztelt bajtárs urak csak is „Feuert“ fognak játszani kizárólag, hogy ezáltal is a „tüz“-be belejöjjenek — hát akkor ezen kívánságot teljesíteni fogom. — A fizetéses őrp parancsnok fejét vakarja, — Dézsi a háttérben örömeiben ugrál, Vetéssy hallatlan szavakat mond behunytt szemmel, Nagy Gábor pedig dühében inkább ismét szakaszparancsnok akar lenni, mintsem hogy ez bekövetkezzék.

Főparancsnok urnak még azt is jelentem, hogy Márton gazda a szertáros nagy „Lidércz“ nyomásban szenved s a mint „h a l l o m“ majd valamikor le akar mondani tisztségéről, azért mert nem akarják neki elhinni, hogy minden kopik a világon.

Fpnok: Jól van köszönöm jelentését. (Magában.)

Valjon ez az ember nem tiszteletdíj kapás miatt akar tőlünk megválni?).

Helyettes fpnok: Fizetéses szaladjon át Vargáék Törőék, Kainráték vagy akár hová és mondja meg Winkler segédtsízt urnak, hogy azt üzente a főparancsnok ur hogy miután majd megint tél lesz és akkor ismét sikos és meg lihos is lesz, hát már most vigyázzon magára ne hogy a másik lábán is elcsuszson, mert akkor nem fogja tekinteni sikeres szolgálatait, hanem irgalom nélkül pensionáltatni fogja mostani fizetésével. Megértette? na hát siessen!

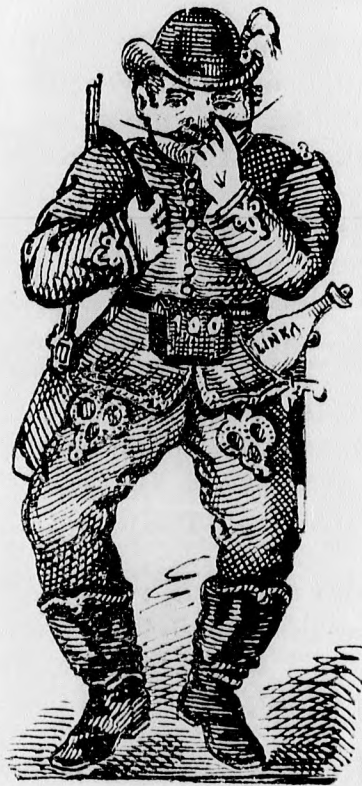
Fizet: Igenis szaladok (lassan elballag) **Fityi**

Nagy mondások

elmongya

Tütü János

debreczen városi rendőr.

A múlt hétfőn megtartott ilelmiszert vizsgálásánál meg három aszszont fogtunk el, a kik nem birtak a megfelelő sujjal.

Panyol ország kirájja se valami böldog ember lehet, mir azir hogy rövid időn kécezer házasodott, Osztán a minapébe megint öngyilkos kéz fenyegette az illetit.

A rendőri esztendő Augustus elsején kezdődik, és ugyanazon esztendő Julius 31-én vígződik.

A tisztessiges rendőr még a huzamos ivásnál is jó példával jár elől.

Kulacsbul nem jó inni, mert abba gyenge ital is lehet. mer hogy nem láttya az ember.

Dilelöt a pájinkábul nem jó kevés, de dilután borbul annál több. **É n m o n d o m.**

Hirsch Hersch

elégiája.

Milyen floresa világ, magamba gondoltham
S auguszt másedikán én is kiokkoltham
Khivánes' vótham arra hodj most mit gondolthak?
Híres madjar urak kik othon goggolthak.

Wie hájszt hozofischág, öres nóta már ma
Machens a gezéresz, mít a groiszn lárma
Khoes mába bor mellett mindenki hazafi,
Áj váj khi nem álom nja valja thürje khi,

Üköllel a mellét mast mindenki veri
Még dikezijót is mond aki ippen meri
De a hazaphiság akasztva a szhegre
Áj váj khi nem álom, a nja valja bele.

Hodj ha én előthem mondnak: Jerosálem
Örömömbe még eshak heljemet se lelem.
Éljen madjar órszág! thíz khijátot velem
Zollsz meschüge verdn, ájváj schólem láchem!

Ha ittend szhölettél akhor ledjél madjar!
Ez a fhöld melj ápolt és majdan elthakar!
Én mondom azt néked groiszwegaltig Hirsch Hersch
Hodj ha meg nem thartod, verjen meg ez a vers!

Servos.

Referens Kóbi

hirei nagyító üvegen.

Mint értesülünk az Odry Lehel hangversenyre oly óriási az érdeklődés, hogy a városi tanács kénytelen volt a Dobos pavillont **homokkal** kitöltatni, mert a bérlők attól tartottak, hogy a megjelenő óriási közönségnek a jelenlegi terem kicsi lesz.

* **A debreczeni szabadelvűpárti** képviselőknek a párt e hó 12-én tartandó nyári tánczvigalomra, való megérkezésük, illetve a vaspályánál való fogadtatásukhoz egy kétezertagból álló bandérium lett felszerelve. (Ló nélkül. Szerk.)

* **A debreczeni függetlenségi párt** intéző bizottsága pénteken aug. 5-én oly fontos gyűlést tartott, hogy mikor az elnök (álmából felébredve) csendért esőngtetett, azon vette észre magát, hogy vagy 4000 légy csipkedi.

* **A nagyerdei gőzfürdő**: olyan kényelemmel van berendezve, hogy sok tekintetben túl tesz a budapesti híres Rác gőzfürdön is. Ugy a többek között legújában azon üdvös berendezést tették, hogy a jég hideg vizet felmelegítették — a meleg medenczét meg — jégbe hűtetik. Oltozó kabinjainak száma vagy 500-ra tehető.

Szerkesztői sürgöny.

J—m. L—S.: Ha lapunk késett vagy éppen meg se jelent, nem a mi hibánk, — mi pontosan expedialjuk. De azért utána járunk.

Kolera: No még csak az kellene, talán nem elég, hogy minden lap kürtöli, pedig hire sines. — Nem orvos kegyed vagy köz jegyző??!

Tulipán: köszönjük, -- van nekünk egy fekete tulipánunk, már csak a mellett maradunk, Válasszon kegyed más nevet. p. o. „Bü d ö s k e“!

Szamar-tövis: Tövis nélkül éppen jó.

Tökölly: Ugyan miért veri kegyed a fejét a falhoz?!

Szamar ordítások: Mls Már engedj meg Bruder, de jól ordítasz, — hanem azt is engedd meg, hogy más czímet adjunk neki, — mert majd reánk ismernének. — Külö ben — puszi!

Cs—m. S—r.: Szja! Tehetyi mer vasutyi, — ahoz már hozzá vagyunk szokva.

Csalomki: Mi meg becsaltuk a papir-kosárba
Többiről jövő számban.

Kiss és Bayer

természettani mechanikai

m ü s z i n h á z u k b a n

ma és mindennap

fényes előadás.

Kezdete este 8 órakor

Vasárnap két nagy előadás.

d. u 5 órakor és este 8 órakor.